

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 1748-21

לפני כבוד חברי הוועדה:
אורית בר לוי, עו"ד - יו"ר
אילן עזרא, רו"ח - חבר

העוררת: אחים ניסנבויס בע"מ מס' 510883705
ע"י ב"כ מר/גברת שי ישעיהו כהן

נ ג ד

המשיבה: **רשות המסים**
באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

הקדמה

1. ביום 23.9.20 הגישה העוררת, העוסקת במכירה של חומרי בניין, נגררים, קרוואנים וכלים חקלאיים, בקשה למענק בעד השתתפות בהוצאות קבועות עבור תקופת הזכאות יולי – אוגוסט 2020, בהתאם לפרק ו' לחוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה) תש"ף – 2020 (להלן: "חוק התכנית לסיוע כלכלי" או "החוק").
2. ביום 25.1.21 ניתנה החלטת המשיבה בבקשה למענק, בה נכתב כי: "קיימות עסקאות חריגות שנוטרלו ממחזור הבסיס. נקבע מחזור בסיס ע"ס משכך, שיעור הירידה בין מחזור העסקאות בתקופת הבסיס לבין מחזור העסקאות בתקופת הזכאות, אינו עולה על השיעור המינימלי הקבוע בחוק". (להלן: "ההחלטה הראשונה בבקשה למענק").
3. ביום 26.1.21 הגישה העוררת השגה על החלטת המשיבה בבקשה וטענה כי אין מדובר בעסקה חריגה וכי מדובר בהתנהלות הרגילה של החברה.
4. ביום 27.1.21 ניתנה החלטה נוספת בבקשה למענק (להלן: "ההחלטה השנייה בבקשה למענק") בה נקבע כי אושר לעוררת מענק בסך 99,848 ₪ ונכתב כי: "בהתאם לבדיקה שנעשתה לדיווחי העסקאות וההוצאות בתקופת הזכאות, נמצא כי חלה ירידה ניכרת בסך ההוצאות הקבועות. מאחר ומטרת המענק הינה השתתפות בהוצאות הקבועות של העסק, הרי שתכלית החוק אינה מתקיימת במקרה זה ולכן סכום המענק שנקבע הופחת לסך של 99848.2 ₪ המשקף את ההוצאות הקבועות בעסקך בתקופת הזכאות".

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

5. ביום 12.8.21, משלא ניתנה החלטה בהשגה חרף חלוף שבעה חודשים מיום הגשת ההשגה, הגיש ב"כ העוררת למשיבה בקשה לקבלת החלטה בהשגה. ביום 13.9.21, משלא נענתה לפנייתה ומשחלף המועד הקבוע בסעיף 20(א)(1) לחוק למתן ההחלטה בהשגה, הגישה העוררת ערר.
6. בהחלטתה מיום 14.9.21, הורתה הוועדה למשיבה להודיע עד ליום 4.10.21 האם התקבלה החלטה בהשגה וככל שהתקבלה, להגישה לתיק הערר. ככל שלא התקבלה ההחלטה בהשגה, התבקשה המשיבה לקבל החלטה עד למועד זה ולהסביר מדוע ניתנה באיחור.
7. ביום 13.10.21 הוגשה תגובת המשיבה אליה צורפה החלטה בהשגה מיום 11.10.21. המשיבה ביקשה לציין כי האיחור במתן החלטה בהשגה ואי הגשת הודעה עד ליום 4.10.21 נבעו מכך שנוהל מו"מ עם מייצגה של העוררת ואף הושגה פשרה אשר קיבלה את הסכמתו של המייצג. אלא שלאחר קבלת הסכמה זו, הודיעה העוררת כי היא אינה מסכימה לפשרה שהושגה עם המייצג ורק בעקבות כך נוצר הצורך במתן החלטה בהשגה.
8. בהחלטה בהשגה שניתנה ביום 11.10.21 ואשר צורפה להודעת המשיבה נקבע כך: "לעניין ההשגה להלן אופי חישוב ההוצאות הקבועות: הוצאות עבור נגרים 37,946 הוצאות עבור כלים חקלאיים 986 ביטוחים ורישיונות 4590 שירותי פרסום 21250 מיסים 37,228 אגרות 10,885 משפטיים 155,947 אחזקת רכב נלקח 1/3 כקבועות 27,013 תקשורת 9,874 הוצאות מחשבים ותוכנה 10,963 אחזקת העסק 60,739 אחזקת מלגזה 4,392 שירותי חשבונאות ובקורת 36,642 ביטוחים עסק 9,770 הוצ' מימון (ללא סליקת שיקים ועמלות אשראי) 40,642 הוצאות יועצים חיצוניים 10,500 סה"כ הוצאות קבועות בשנת 2020 – 479,331 ₪ סה"כ הוצאות קבועות לחודשיים – 79,889 ₪ סה"כ קבועות ל-3 מקטעים – 239,66 ₪ סה"כ מענקים שאושרו ל-3 בקשות בשנת 2020 – 334,447 ₪. לאור האמור הוחלט לדחות את השגתך".
9. הוועדה אפשרה לעוררת להגיש הודעת ערר משלימה וביום 27.10.21 הגישה העוררת השלמה לכתב הערר. ביום 31.10.21 הורתה הוועדה למשיבה להגיש תגובתה לערר. ביום 14.11.21 הוגש כתב תשובה מטעם המשיבה וביום 28.11.21 לבקשת הוועדה הוגשה תגובתה המשלימה של העוררת.
10. לאחר עיון בטענות העוררת ובטענות המשיבה, כפי שבאו לידי ביטוי בכתבי הטענות ובנספחים, החליטה הוועדה לדון ולהחליט בערר על פי הטענות והראיות שהוגשו בכתב בלבד. זאת מכוח הוראות סעיף 9(1) לתקנות התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה) (סדרי הדין והמינהל בוועדת הערר) התשפ"א – 2020, ולאחר שהוועדה הגיעה לכלל מסקנה כי אין בכך כדי לפגוע בעשיית צדק בעניינם של הצדדים.

טיעוני העוררת

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

11. בכתב הערר פירטה העוררת כי היא חברה פרטית המאוגדת בישראל משנת 1981 ועוסקת במסחר. העוררת מוכרת חומרי בניין, כלים חקלאיים, נגרים, קרוואנים ומוצרים נלווים מיצור מקומי ומייבוא. בית המסחר והמחסן של העוררת ממוקם במושב יבנאל.
12. נטען כי מגפת הקורונה ואי הוודאות הכלכלית בעקבותיה גרמו ללקוחות העוררת להקטין את קניותיהן בצורה משמעותית וכי העוררת ספגה פגיעה של כ-36% במחזור ההכנסות בשנת 2020 ביחס למחזור ההכנסות הממוצע ב-4 השנים שקדמו לשנת 2020.
13. לעניין ההחלטה הראשונה בבקשה למענק, טענה העוררת כי לא קיימת עסקה חריגה בשנת 2019 וכי מדובר במהלך העסקים הרגיל של העוררת. נטען כי מכירת כלים חקלאיים בסכומים כאלה הוא תחום העיסוק העיקרי של העוררת, הנוהגת למכור כלים חקלאיים בסכומים המגיעים לכ-1.5 מיליון ₪ לכלי. כך היה בשנת 2019 וכך היה בשנים קודמות.
14. לעניין ההחלטה השנייה בבקשה למענק נטען כי על אף הפגיעה בהכנסותיה של העוררת בתקופת הקורונה, נאלצה העוררת להמשיך ולשאת בהוצאות הקבועות וכן המשיכה להעסיק את כל עובדיה. נטען כי היות ואין ירידה בהיקף ההוצאות הקבועות של העוררת בשנת 2020, אין כל הצדקה לסטייה מהוראות החוק ויש לקבוע את סכום המענק בהתאם לנוסחה.
15. נטען כי דין הערר להתקבל מאחר שהחלטת המשיבה בהשגה לא ניתנה בהתאם למועד הקבוע בחוק והמשיבה אף לא הגיבה לתזכורת שנשלחה אליה בעניין זה.
16. בכתב הערר המשלים שהוגש לאחר שניתנה החלטת המשיבה בהשגה טענה העוררת כי החלטת המשיבה אינה מנומקת ולא ברור מהי סיבת הדחייה שעמדה בבסיס ההחלטה. בכל הנוגע לסכומי ההוצאות הקבועות שצוינו בהחלטה נטען כי הם אינם מתאימים להוצאות הקבועות של העוררת המשתקפים בדוחותיה הכספיים לשנת 2020 וכי סכום ההוצאות הקבועות השנתיות של העוררת לשנת 2020 עמד על סך של כשלושה מיליון ₪, ולא 479,331 ₪ כשפי שציינה המשיבה בהחלטה בהשגה. נטען כי בניגוד לנטען בתגובת המשיבה מיום 13.10.21, לא נוהל מו"מ על גובה הסכום ולא הושגה פשרה כלשהי.
17. בתגובתה המשלימה לכתב התשובה חזרה העוררת על עמדתה כי דין הערר להתקבל עקב האיחור הרב במתן ההחלטה בהשגה. עוד טענה כי בניגוד לטענת המשיבה, מעולם לא התקיימה פגישה עם מייצג העוררת. העוררת חזרה על טענותיה כי אין מדובר בעסקה חריגה וכי הוצאותיה הקבועות לשנת 2020 גבוהות וככל שקובעים את גובה המענק בהתאם אליהן, יש לכלול בחישוב גם את הוצאות השכר שנשאה בהן.

טיעוני המשיבה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

18. בכתב התשובה טענה המשיבה כי בעת בחינת בקשתה של העוררת למענק התגלה כי תקופת הבסיס כוללת חשבונית חריגה בסך 2.9 מיליון ₪ ובשל חריגות העסקה היא נוטרלה ממחזור ההכנסות בתקופת הבסיס ובעקבות זאת העוררת לא נמצאה זכאית למענק. נטען כי לאחר הגשת ההשגה על ידי העוררת החליטה המשיבה לחפש מתווה אחר אשר יאפשר מתן מענק לעוררת ועל כן ערכה חישוב בהתבסס על הוצאותיה הקבועות וקיימה שיחות עם מייצגה אשר הסכים למענק שחושב על בסיס זה. מתוך הבנה כי הושגה הסכמה לפשרה, נמנעה המשיבה ממתן החלטה בהשגה. נטען כי לאחר מתן ההסכמה הודיע מייצג העוררת כי העוררת אינה מסכימה לפשרה ולכן הוצאה ההחלטה בהשגה.
19. לעניין האיחור במתן ההחלטה בהשגה, נטען כי מדובר בהוראה מנחה ולא מצווה וכי עמדה זו התקבלה בעבר על ידי ועדות הערר השונות שהוקמו מכוח החוק. בעניינה של העוררת ביצעה המשיבה בדיקה מקיפה ומעמיקה להשגה ובכלל זה קיימה פגישה עם מייצגי העוררת, קיבלה מהם מסמכים אשר נבדקו ואף הציעה לעוררת הצעת פשרה, אשר התקבלה על ידי מייצגה אך סורבה על ידי העוררת.
20. לגופו של עניין נטען כי תקופת הבסיס חריגה בכל קנה מידה ואינה מאפיינת את התנהלותה הרגילה של העוררת וכי עריכת חישוב המענק על בסיס תקופה זו יוצרת עיוות וחוטאת לתכלית החוק. נטען כי עצם חריגות היקף ההכנסות המדווח מספיק בפני עצמו כדי ליצור עיוות בהפעלת הנוסחה וללא קשר למהות העסקה. בהקשר זה הפנתה המשיבה לפסיקה המקנה סמכות לחרוג מנוסחת החישוב מקום בו היא יוצרת עיוות ולעובדה כי כאשר קיים מחזור חריג המעוות את הנוסחה, לא מתקיימת דרישת הקשר הסיבתי.
21. נטען כי גם עריכת השוואה ברמה השנתית מעלה כי לא מתקבלת ירידה בשיעור מזכה במענק ועל כן פנתה המשיבה לחישוב זכאות למענק על בסיס ההוצאות הקבועות של העוררת. חישוב זה התבצע בהתאם למאזן הבוחן של העוררת לשנת 2020. נטען כי הוצאות השכר אינן הוצאות קבועות אלא משתנות וכי בעניינה של העוררת, אין מדובר בהוצאות שירדו לטמיון אלא בהוצאות ששימשו בפועל לייצור הכנסה. נטען עוד כי לא חלה ירידה בהיקף העובדים שהועסקו על ידי העוררת בהשוואה לתקופה מקבילה בשנת 2019.
22. עוד נטען בכתב התשובה כי בניגוד לטענת העוררת לפיה בשנת 2020 חלה ירידה בהיקף מכירת הכלים החקלאיים על ידה והזמנותיהם, הרי שבהתאם לתדפיסי נתוני הייבוא של העוררת לשנים 2019 ו-2020, פעילות הייבוא של העוררת בשנת 2020 נמשכה כסדרה. בהקשר זה נטען כי גם תשומות העוררת לשנת 2020 עלו בהשוואה לתשומות בשנת 2019, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם הטענה כי הייתה ירידה בהזמנות הכלים בשנת 2020.
23. לסיכום נטען כי הבחינה שביצעה המשיבה עולה בקנה אחד עם תכלית החוק וכי דין הערר להידחות, תוך חיוב העוררת בהוצאות.

מדינת ישראל ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

דין והכרעה

24. נקדים ונציין כי החלטנו לקבל את הערר. להלן יפורטו טעמינו.
25. מטרת מנגנון המענקים בעד השתתפות בהוצאות קבועות היתה לסייע לעסקים אשר פעילותם העסקית נפגעה כתוצאה מההשפעה הכלכלית של נגיף הקורונה. לצורך פישוט הליך מתן המענקים, נקבעה בהחלטת הממשלה 5015 (להלן: "החלטת הממשלה") ובהמשך בחוק התכנית לסיוע כלכלי נוסחה המבוססת על ההפרש בין ירידת המחזורים בתקופת הזכאות לבין המחזורים בתקופה המקבילה לתקופה זו בשנת 2019 (תקופת הבסיס).
26. נקבע לא אחת כי לשימוש בנוסחאות כלליות יתרונות רבים, לרבות יעילות, פשטות, אחידות וודאות, שהינם כולם ערכים חשובים במסגרת תכליות דיני המס (ראו בעניין זה דברי כבוד השופט ר' סוקול בע"מ 10-20479-05 חן מרגליות השקעות וסחר בע"מ נ' מנהל מס רכוש (ניתן ביום 22.11.10 פורסם בנבו)).
27. ועדות הערר השונות שהוקמו מכוח החוק קבעו כי סטייה מנוסחת המחזורים תיעשה אך באותם מקרים חריגים, שבהם הנוסחה מביאה לעיוות וחוטאת לתכלית החוק. זאת כאשר הפיצוי ניתן עקב קיומו של פער טכני בדיווחים בין תקופת הבסיס לבין תקופת הזכאות, ולא עקב ההשפעה הכלכלית של התפשטות נגיף הקורונה (ראו לדוגמה ערר 1007-21 יתד טכנולוגיות נ' רשות המסים מיום 8.3.2021; ערר 1005-21 טי ג'את סיסטמס 2006 נ' רשות המסים מיום 9.3.2021; ערר 1030-21 א.ל.ניהול אולמות חתונה נ' רשות המסים מיום 24.3.21; ערר 1008-21 תחנת דלק היצירה בע"מ נ' רשות המסים מיום 24.3.2021. כל ההחלטות פורסמו בנבו).
28. כך, כאשר קיים מחזור הכנסות חריג בתקופת הבסיס, שאינו מאפיין את ההתנהלות העסקית השוטפת של העוסק, ישנה הצדקה לבחון את חריגות מחזור הכנסות זה ביחס להכנסותיו הרגילות שכן חריגות זו מערערת את ההנחה כי קיים קשר סיבתי בין הירידה במחזורים בתקופת הזכאות לבין ההשפעה הכלכלית של התפשטות נגיף הקורונה (ראו לדוגמה ערר 1138-21 אגרוליט נ' רשות המסים מיום 31.5.21; ערר 1088-21 ש.ש.ג.רפאלו (ניהול מותג) נ' רשות המסים מיום 3.6.21; ערר 1143-21 דרורי סאלם משרד עורכי דין נ' רשות המסים מיום 1.7.21; ערר 1222-21 ע. עראר ייעוץ והשקעות בע"מ נ' רשות המסים מיום 10.10.21; ערר 1277-21 נורט' סטאר טכנולוגיות בע"מ נ' רשות המסים מיום 14.10.21. כל ההחלטות פורסמו בנבו).
29. בעניינה של העוררת נקבע כי מחזור ההכנסות בתקופת הבסיס בסך כ-3 מיליון ש"ח מהווה מחזור הכנסות חריג הגורם לעיוות בהפעלת הנוסחה. בהחלטה הראשונה בבקשה למענק מיום 26.1.21 קבעה המשיבה כי יש לנטרל עסקה חריגה בסך 2.9 מיליון ש"ח הכלולה במחזור עסקאות זה ולכן אין ירידת מחזורים בשיעור הנדרש לקבלת המענק. יום לאחר מכן הוצאה ההחלטה השנייה בבקשה למענק בה נקבע כי חלה ירידה ניכרת בסך ההוצאות הקבועות בתקופת הזכאות ולכן

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

אושר מענק בסך של כ-99 אש"ח המשקף לקביעת המשיבה את ההוצאות הקבועות בתקופה זו. השגה שהגישה העוררת על החלטת המשיבה בבקשה למענק נענתה רק בחלוף תשעה חודשים ורק לאחר שהעוררת נאלצה להגיש ערר.

30. הוצאת שתי החלטות בבקשת העוררת למענק, בהפרש של יום אחת מהשנייה והמבוססות על עילה שונה לדחיית בקשת העוררת למענק, ללא כל פירוט או נימוק לשינוי ההחלטה ולאופן חישוב סך ההוצאות הקבועות, ובנוסף לכך, הוצאת החלטה בהשגה בשיהוי ניכר ללא הסבר המניח את הדעת, אינה התנהלות תקינה המצופה מרשות מינהלית ויש בה כדי להפר את חובת ההגינות כלפי האזרח ולערער את סבירות ההחלטה שהתקבלה (ראו לעניין זה ערר 1015-21 מישר סי.אס בע"מ נ' רשות המסים מיום 26.4.21; ערר 1060-21 ב.ג. בטחון הצפון אבטחת מוסדות, ליווי טיולים ומתן שרותי רפואה בע"מ נ' רשות המסים מיום 28.4.21; ערר 1137-21 מ. מוסיקה פלוס בע"מ נ' רשות המסים מיום 12.7.21; ערר 1227-21 מרפז - סחר ותעשיות בע"מ נ' רשות המסים מיום 3.10.21; כל ההחלטות פורסמו בנבו).

31. בסעיף 22 לכתב התשובה טענה המשיבה כי רק בעקבות ההשגה שהוגשה חיפשה המשיבה מתווה אשר יאפשר אישור מענק לעוררת ועל כן ערכה חישוב על בסיס הוצאותיה הקבועות ואף קיימה שיחות עם מייצג העוררת. מההחלטה השנייה בבקשה למענק ניתן ללמוד כי אותו מתווה הנוגע לבחינת הוצאותיה הקבועות של העוררת נקבע יום לאחר הגשת ההשגה ויומיים לאחר הוצאת ההחלטה הראשונה בבקשה למענק. ברי אם כך, שהשגתה של העוררת, שהוגשה בגין ההחלטה הראשונה בבקשה למענק והנוגעת לטענה כי אין מדובר בעסקה חריגה, לא נשקלה ברצינות המתבקשת וספק אם נשקלה כלל. גם אם התקיימו שיחות עם מייצגה של העוררת בשלב כזה או אחר והייתה הבנה כי הושגה הסכמה לפשרה על ידו, לא ברור מדוע ההחלטה בהשגה ניתנה ביום 11.10.21, רק לאחר הגשת הערר ורק לאחר החלטת הוועדה מיום 4.10.21. מצופה היה כי לכל הפחות ההחלטה בהשגה תינתן כחודשיים קודם לכן, בסמוך לפנייתו של מייצג העוררת ביום 12.8.21.

32. לגופו של עניין הוועדה סבורה כי קביעת המשיבה לפיה תקופת הבסיס חריגה בכל קנה מידה ואינה מאפיינת את התנהלותה הרגילה של העוררת היא החלטה שגויה המצדיקה התערבות הוועדה. מעיון בדוחותיה השנתיים של העוררת למע"מ החל משנת 2016 ניתן להצביע על מחזוריים דומים ב"חריגותם" למחזוריים בתקופת הבסיס והמחזקים את טענת העוררת כי מדובר בהתנהלות העסקית הרגילה שלה. גם חשבוניות המס שצורפו לכתב הערר מלמדות כי לאורך כל שנות פעילותה, העוררת עוסקת בין היתר, במכירת כלים חקלאיים ללקוחות שונים. כך למשל, ללקוח "בר דומא בע"מ", מכרה העוררת בתקופת הבסיס שני כלים מסוג "קומביין תחמיץ 630" ו"שולחן תירס" בסך 2.9 מיליון ₪. שנתיים קודם לכן מכרה לאותו לקוח, בעסקה אחת, כלים חקלאיים בסכום של כ-2.8 מיליון ₪. העוררת הראתה בבירור שאותה עסקה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

שהוגדרה על ידי המשיבה כחריגה באופן המביא לעיוות בנוסחה, כלל אינה חריגה ואכן משקפת את התנהלותה העסקית הרגילה של העוררת.

33. הקביעות הנוספות של המשיבה שהועלו לראשונה בקצרה בכתב התשובה והנוגעות להיקף העובדים שהועסקו אצל העוררת בשנת 2020, לתדפיסי נתוני הייבוא של העוררת ולתשומות המדווחות של העוררת, זכו להתייחסות עניינית בתגובתה המשלימה של העוררת ולכן אף אין בנתונים אלה כדי לערער את ההנחה העובדתית בדבר קיומו של קשר סיבתי.

34. לא ראינו לנכון לקבל את טענת המשיבה לפיה שיעור הירידה השנתי העומד על 28% בלבד, לא מהווה ירידת מחזורים בשיעור המזכה במענק בתקופה הרלוונטית (40%). המשיבה לא נימקה מדוע יש הצדקה לבחון את עניינה של העוררת ברמה השנתית והעוררת עצמה הגישה בקשות למענקים רק בתקופות הזכאות שבהן חוותה ירידת מחזורים בהתאם לנדרש בחוק ועל בסיס דיווחיה הדו חודשיים למע"מ. הוועדה סבורה כי ירידת המחזורים השנתית בשיעור של כ-28% ביחס למחזורי 2019 וזכאותה של העוררת למענקים בתקופות זכאות נוספות דווקא מצביעה על כך שלא מדובר בירידת מחזורים מקרית בתקופת הזכאות נושא הערר, אלא בעוסק שאכן ספג פגיעה כלכלית כתוצאה ממשבר הקורונה והזכאי למענק.

35. לעניין בחינת ההוצאות הקבועות של העוררת, מאחר שקבענו כי בעניינה של העוררת לא היה מקום לסטייה מהנוסחה הקבועה בחוק, לא ראינו לנכון להכריע באשר לגובה ההוצאות הקבועות. דומה כי עיקר המחלוקת בין הצדדים בעניין זה נגעה לשאלת ההכרה בהוצאות השכר כהוצאות קבועות. סוגית ההכרה בהוצאות השכר נדונה במספר החלטות של ועדות הערר ונקבע כי ייתכנו מצבים בהם יש להכיר ברכיב זה כהוצאה קבועה, על פי נסיבות המקרה (ראו לעניין זה ערר 1031-21 אי איי סי איי אייזנברג אגר. קומפני ישראל בע"מ נ' רשות המסים מיום 21.6.21; ערר 1089-21 ל. לייב פרויקטים בע"מ נ' רשות המסים מיום 10.9.21; ערר 1607-21 רפול גבאלי נ' רשות המסים מיום 2.11.21. כל החלטות מפורסמות בנבו).

סוף דבר

36. דין הערר להתקבל. הוועדה סבורה כי עניינה של העוררת אינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים התערבות המשיבה בנוסחה הקבועה בחוק ולכן המענק יחושב בהתאם לנוסחה זו.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

סכום המענק, בצירוף הפרשים כדין מיום ההחלטה בהשגה, ישולם לעוררת תוך 30 יום, בקיזוז סכום המקדמות ששולמו.

37. בהתחשב בתוצאה אליה הגענו ונוכח השיהוי הניכר בקבלת ההחלטה בהשגה, תישא המשיבה בהוצאות העוררת בסך 3,000 ₪ כולל מע"מ.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.
ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23/12/2021, בהעדר הצדדים.

1748-21

אילן עזרא, רו"ח
חבר הוועדה

אורית בר לוי, עו"ד
יו"ר הוועדה